

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Віктор КРУПКА (нар. 20 березня 1976 року в с. Педоси на Вінниччині) – український письменник, педагог, літературознавець, член Національної спілки журналістів (2016), член Національної спілки письменників України (2018), кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

Автор монографічного дослідження «Художній світ Володимира Забаштанського» (2014), та книг віршів «Тиха надлюбов» (2016), «Прозорі» (2017), «Химерник» (2019), «Хліб для янгола» (2020), «СОН ЦЕ» (2021).

ПОВЕРТАЙСЯ ЖИВИМ

повертайся живим. я премічно притиснуся, брате,
до твого мовчання, до дихання, серця, весни.
повертайся, бо скучила мама, дружина, і хата,
і донька, і онучок, і батько, і ввірені Господом сні.

і хмільні вечори біля бджіл. вже й вони заскучали.
навіть день, що провісно годує нестишений рік.
повертайся у будні, у працю солодку, зухвалу,
в хитромудрий і благословенний од досвіття вік.

повертайся живим. і хай зустрічі знатимуть сльози
од розчулених вір, які вивершив твій серафим,
повертайся – і з травнями знову
плекатимеш спрагле колосся.
повертайся живим.

ТАКИ БУЛИ ЗЛОТІ

місто не знає мене. я міста – теж.
осінь...
і хтось запитав, чи воно золоте.
тільки у тиші.
справдиться, а чи ні.

звуки далекі – близькі – не голосні.
міста не знаю. не хочу...
втікав – не втік.
золото осені на каяття прирік.
знову дев'ята. і знову застиг.
не вмер.
місто осіннє.
місто людей-химер.
тільки хвилина. здається, що пів життя.
знов народився. а як?
не запитав
навіть у Господа...
місто ховало вже
в осінь оцю, для якої усе чуже.
й люди чужі. але йшов до них.
і сліди
не залишали мене пустим-пустим
в місті, що осінь не знало.
а я хотів,
щоби ми з містом
таки були золоті.

МОЛЕНИЙ СОНЦЕМ ДОЩ

сонце носив на плечі
то лівому, а то правому.
і був такий, мов снага,
і був такий, наче правда.
і став такий, наче літо,
бентежний, безміру вірний
усім, кого полюбив,
з ким аж до щему мріяв.
сонце носив на плечі,
спав із ним, розмовляв.
співзвучно вдихало небо,
а видихала земля.
і степ, що маяв із тінями,
про сонце його знав також.
вмивав найгарніше обличчя
молений сонцем дощ.